

Cartea lui Daniel - Numărul cinci

Șaptezeci de ani

Jeff Pippenger

2023-11-29

Ioiachim a fost primul dintre ultimii trei regi ai lui Iuda, iar când a fost cucerit de babilonieni au început cei șaptezeci de ani de robie pentru regatul de sud. Acei șaptezeci de ani identifică perioada de timp în care Babilonul, prima împărăție din profeția biblică, avea să domnească. În capitolul douăzeci și trei din Isaia, desfrânata Tirului avea să fie uitată timp de șaptezeci de ani simbolici, identificați profetic drept zilele unui singur rege. În profeția biblică, un rege reprezintă o împărăție, iar singura împărăție din profeția biblică ale cărei zile au însumat șaptezeci de ani a fost Babilonul.

De-a lungul acelei istorii, desfrânata Tirului, care reprezintă papalitatea, avea să fie dată uitării. La sfârșitul celor șaptezeci de ani simbolici, ea va fi adusă din nou aminte și va ieși și va săvârși curvie cu toate împărățiile pământului. Curvia spirituală este raportul nelegiuit al unirii dintre Biserică și stat. La sfârșitul celor șaptezeci de ani simbolici, papalitatea va intra într-o relație cu Organizația Națiunilor Unite, reprezentată de toți împărații cu care desfrânata Tirului săvârșește curvie la sfârșitul celor șaptezeci de ani simbolici. Împărăția care domnește pe durata celor șaptezeci de ani simbolici este cea a Statelor Unite, fiara de pe pământ cu două coarne.

Capitolele unu până la cinci din Daniel conturează istoria celor șaptezeci de ani ai Babilonului și, prin urmare, acele capitole reprezintă istoria ambelor coarne ale fiarei pământului. Capitolele patru și cinci identifică pe primul și pe ultimul împărat al Babilonului, iar împreună aceste două capitole identifică istoria fiarei pământului și a celor două coarne ale ei. Judecata celor două coarne și a însăși fiarei pământului este reprezentată de judecata primului împărat și a ultimului împărat. Judecata lui Nebucadnețar a fost izgonirea pentru „șapte vremi”, în timp ce a trăit ca o fiară sălbatică timp de două mii cinci sute douăzeci de zile, hrănindu-se cu iarbă și rouă. Judecata lui Belșațar a fost scrisă pe perete și a fost echivalată cu numărul două mii cinci sute douăzeci, arătând astfel că judecata fiarei pământului și a celor două coarne ale ei este reprezentată de „șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase. Aceasta se întemeiază pe mărturia a doi împărați, iar cei doi martori îi reprezintă pe cel dintâi și pe cel de pe urmă.

„Cele șapte vremuri” este piatra de poticnire a Adventismului și, prin urmare, nu poate fi recunoscut, deși este în mod clar acolo — pentru cei care doresc să vadă. Este simbolul judecății asupra națiunii (Babilonului) care a domnit timp de șaptezeci de ani și simbolul judecății asupra împărăției care domnește timp de șaptezeci de ani simbolici. Când William Miller și-a prezentat înțelegerea „celor șapte vremuri” din Leviticul douăzeci și șase, el a folosit cele două mii cinci sute douăzeci de zile ale lui Nebucadnețar, trăind ca o fiară, din Daniel, capitolul patru, ca pe unul dintre martorii profetici pentru a susține „cele șapte vremuri” din Leviticul douăzeci și șase. „Cele șapte vremuri” este atât piatra de temelie, cât și piatra de vârf în Zaharia, capitolul patru. Isus, Sora White, Isaia și Petru o identifică drept piatra care devine capul unghiului. Este doctrina încununătoare a profeției biblice, deși rămâne, în esență, nevăzută de către cei ce pretind a fi solii

îngerului al treilea.

Pe măsură ce începem să cercetăm primele șase capitole ale cărții lui Daniel, este important să recunoaștem că încă de la bun început este identificată perioada celor „șapte vremi”. Când Ioiachim a fost detronat de Babilon, a început robia de șaptezeci de ani. Cartea Cronicilor explică de ce au fost duși în robie timp de șaptezeci de ani.

Zedechia avea douăzeci și unu de ani când a început să domnească și a domnit unsprezece ani la Ierusalim. Și a făcut ce este rău înaintea Domnului Dumnezeuului său și nu s-a smerit înaintea prorocului Ieremia, care vorbea din gura Domnului. Și s-a răzvrătit împotriva regelui Nebucadnețar, care îl făcuse să jure pe Dumnezeu; dar și-a înțepenit grumazul și și-a împietrit inima, ca să nu se întoarcă la Domnul Dumnezeuul lui Israel. Mai mult, toți căpeteniile preoților și poporul au păcătuit foarte mult după toate urâciunile păgânilor și au pângărit casa Domnului pe care El o sfințise în Ierusalim. Și Domnul Dumnezeuul părinților lor le-a trimis trimișii Săi, sculându-se dis-de-diminează și trimițând, fiindcă avea milă de poporul Său și de locuința Sa; dar ei și-au bătut joc de trimișii lui Dumnezeu, au disprețuit cuvintele Lui și i-au batjocorit pe prorocii Lui, până când mânia Domnului s-a ridicat împotriva poporului Său, până când nu mai era vindecare. De aceea a adus asupra lor pe regele haldeilor, care le-a ucis tinerii cu sabia în casa sfântului lor locaș și n-a avut milă nici de tânăr, nici de fecioară, nici de bătrân, nici de cel gârbovit de bătrânețe; pe toți i-a dat în mâna lui. Și toate vasele casei lui Dumnezeu, mari și mici, și vistieriile casei Domnului, și vistieriile regelui și ale dregătorilor lui: pe toate le-a dus la Babilon. Și au ars casa lui Dumnezeu și au dărâmat zidul Ierusalimului și au ars cu foc toate palatele lui și au nimicit toate odoarele lui de preț. Iar pe cei ce scăpaseră de sabie i-a dus la Babilon, unde au fost slujitori lui și fiilor lui până la domnia împărăției Persiei: ca să se îplinească cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia, până ce țara și-a ținut sabatele; căci în tot timpul cât a stat pustie a ținut sabat, până la împlinirea a șaptezeci de ani. Iar în anul întâi al lui Cyrus, regele Persiei, pentru ca să se îplinească cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia, Domnul a trezit duhul lui Cyrus, regele Persiei, așa încât el a făcut o proclamație în tot regatul său și a pus-o și în scris, zicând: Așa zice Cyrus, regele Persiei: Toate împărățiile pământului mi le-a dat Domnul, Dumnezeuul cerurilor; și El mi-a poruncit să-I zidesc o casă la Ierusalim, care este în Iuda. Cine este dintre voi, din tot poporul Lui? Domnul Dumnezeuul lui să fie cu el și să se suie. 2 Cronici 36:11-23.

Cei șaptezeci de ani de robie au fost pentru a împlini cuvântul lui Ieremia: „până ce țara s-a bucurat de sabatele ei, căci tot timpul cât a rămas pustie, ea a ținut sabatul.” Există un singur pasaj în Cuvântul lui Dumnezeu, în afară de versetul din Cronicile pe care îl cităm, care se referă la faptul că țara «se bucură» de sabatele ei. Acel pasaj se află în Leviticul, capitolele douăzeci și cinci și douăzeci și șase. Capitolul douăzeci și cinci dă instrucțiuni cu privire la modul în care să fie lăsată țara să se bucure de odihna ei sabatică, iar capitolul douăzeci și șase prezintă blestemul de «șapte ori» dacă acele instrucțiuni ale legământului nu erau urmate.

Soarta lui Ioiachim a marcat începutul robiei, care este un element din ceea ce Daniel a numit, în capitolul nouă, „blestemul” și „jurământul” lui Moise. Daniel a înțeles blestemul „celor șapte vremi”, căci el depune mărturie în capitolul nouă că, prin studiul său al profeției de șaptezeci de ani a lui Ieremia, a înțeles numărul anilor în care poporul lui Dumnezeu avea să fie ținut în robie în

Babilon.

În anul dintâi al domniei lui, eu, Daniel, am înțeles din cărți numărul anilor despre care a venit cuvântul Domnului către prorocul Ieremia, că se vor împlini șaptezeci de ani pentru pustiirile Ierusalimului. Daniel 9:2.

Daniel a înțeles cei șaptezeci de ani „din cărți”, nu doar din cartea lui Ieremia. El a înțeles de asemenea scrierile lui Moise, căci în rugăciunea sa el identifică „blestemul” celor șaptezeci de ani de robie ca fiind „jurământul” lui Moise. Cuvântul din cartea lui Daniel, capitolul al nouălea, tradus prin „jurământ”, este același cuvânt care este tradus prin „de șapte ori” în Leviticul douăzeci și șase. Robia lui Iuda în Babilon timp de șaptezeci de ani a fost o împlinire a blestemului „de șapte ori”, în pofida a ceea ce ar putea susține orice teolog modern. Este limpede ca lumina zilei, însă numai dacă ești dispus să vezi.

Și Domnul a vorbit lui Moise pe muntele Sinai, zicând: Vorbește fiilor lui Israel și spune-le: Când veți intra în țara pe care v-o dau, atunci țara să țină un sabbat pentru Domnul. Șase ani să-ți semeni ogorul și șase ani să-ți tai via și să strângi rodul ei; iar în anul al șaptelea să fie un sabbat de odihnă pentru țară, un sabbat pentru Domnul: să nu-ți semeni ogorul și să nu-ți tai via. Ceea ce răsare de la sine din secerișul tău să nu seceri, nici strugurii viței tale netăiate să nu-i culegi; căci este un an de odihnă pentru țară. Iar sabbatul țării vă va fi hrană: pentru tine și pentru robul tău și pentru roaba ta și pentru simbriașul tău și pentru străinul care locuiește cu tine, și pentru vitele tale și pentru fiarele care sunt în țara ta, toate roadele ei vor fi hrană. Și să-ți numeri șapte sabbate de ani, de șapte ori câte șapte ani; iar timpul celor șapte sabbate de ani să-ți fie patruzeci și nouă de ani. Atunci să faci să sune trâmbița jubileului în ziua a zecea a lunii a șaptea; în ziua ispășirii să faceți să sune trâmbița în toată țara voastră. Levitic 25:1-9.

Este important de observat că, în instrucțiunile privind lăsarea pământului să se odihnească, cele șapte cicluri alcătuite din șase ani de lucrare a pământului și un an de odihnă a pământului continuă până la al patruzeci și nouălea an, când urma să fie proclamat un jubileu care marca împlinirea a șapte cicluri a câte șapte ani. Punctul crucial de observat este că sunarea trâmbiței jubileului urma să aibă loc în Ziua Ispășirii, identificând astfel că, atunci când Ziua Ispășirii antitipice a început la 22 octombrie 1844, trâmbița jubileului, care reprezintă ciclul „de șapte ori”, trebuia atunci să răsunе. „De șapte ori”, care a început când Manase a fost dus în Babilon în anul 677 î.Hr., reprezenta două mii cinci sute douăzeci de ani care s-au încheiat în Ziua Ispășirii antitipice. Legătura va fi trecută cu vederea numai de cei care nu sunt dispuși să vadă. Ciclul „de șapte ori” este legat de cele două mii trei sute de ani.

Este, de asemenea, important să observăm că, în cadrul prescripțiilor legământului din primele nouă versete ale Leviticului douăzeci și cinci, se află cea mai profundă ilustrare a principiului zi-pentru-an din Cuvântul lui Dumnezeu. Felul de basme pe care teologii îl servesc, pentru a ține turma amețită cu vinul Babilonului, este acela că judecata «de șapte ori» din capitolul douăzeci și șase este o înțelegere greșită a sensului ebraic al cuvântului tradus prin «de șapte ori». Acel argument nu este adevărat. Sensul ebraic al cuvântului cuprinde pe deplin, în definiția sa, justificarea aplicării lui într-o manieră numerică, dar argumentul lor defectuos, pe care îl sprijină printr-o premisă eronată, întemeiată pe expertiza lor autoproclamată în gramatica ebraică, este pur

și simplu un argument de diversiune.

Judecata reprezentată ca „de șapte ori” în capitolul douăzeci și șase este identificată prin contextul pasajului, nu prin răstălmăcirea limbii ebraice de către unii teologi contemporani. William Miller și-a formulat concluzia fără nicio trimitere la limba ebraică, iar inspirația i-a confirmat înțelegerea ca fiind corectă. Îngerii i-au călăuzit înțelegerea pe temeiul contextului capitolului în care se află judecata „de șapte ori”, nu pe temeiul limbii ebraice.

În contextul capitolului douăzeci și cinci sunt identificate rânduielile legământului, iar capitolul douăzeci și șase oferă apoi o binecuvântare promisă pentru păzirea acelor rânduieli ale legământului și, după aceea, identifică ceea ce Daniel numește „blestemul lui Moise” pentru neascultarea de acele rânduieli.

Contextul îl constituie tema principiului zi-pentru-an în profeția biblică. Acele versete inițiale din Leviticul douăzeci și cinci indică faptul că, în profeția biblică, o zi reprezintă un an. În cartea Exodului, Moise identifică în mod clar relația dintre odihna de Sabat a zilei a șaptea pentru om și dobitoac și odihna sabatică a anului al șaptelea pentru pământ.

Șase ani vei semăna pământul tău și vei strânge roadele lui; dar în al șaptelea an îl vei lăsa să se odihnească și să rămână nelucrat, pentru ca să mănânce săracii poporului tău; iar ce vor lăsa ei vor mânca fiarele câmpului. Tot așa vei face cu via ta și cu livada ta de măslini. Șase zile îți vei face lucrul, iar în ziua a șaptea te vei odihni, pentru ca boul tău și măgarul tău să se odihnească, iar fiul roabei tale și străinul să-și învieze puterile. Exodul 23:10-12.

Din acele trei versete se poate constata că o zi de odihnă pentru oameni și vite este echivalentă cu un an de odihnă pentru pământ. În Leviticul, capitolul douăzeci și cinci, în primele cinci versete, găsim structura gramaticală identică cu cea a poruncii Sabatului din Exodul, capitolul douăzeci, versetele opt până la unsprezece.

Și Domnul a vorbit lui Moise pe muntele Sinai, zicând: Vorbește fiilor lui Israel și spune-le: Când veți intra în țara pe care v-o dau, atunci pământul să-și țină un sabat pentru Domnul. Șase ani să semeni ogorul tău și șase ani să-ți tai via și să-i strângi roadele; iar în anul al șaptelea să fie un sabat de odihnă pentru pământ, un sabat pentru Domnul: să nu semeni ogorul tău, nici să-ți tai via. Să nu seceri ceea ce va răsări de la sine din secerișul tău, nici să nu culegi strugurii viei tale netăiate; căci este un an de odihnă pentru pământ. Levitic 25:1-5.

Adu-ți aminte de ziua Sabatului, ca s-o sfințești. Șase zile să lucrezi și să-ți faci toate lucrările tale; iar ziua a șaptea este Sabatul Domnului Dumnezeului tău; în ea să nu faci nicio lucrare, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vitele tale, nici străinul care este în porțile tale; căci în șase zile a făcut Domnul cerul și pământul, marea și tot ce este în ele și S-a odihnit în ziua a șaptea; de aceea a binecuvântat Domnul ziua Sabatului și a sfințit-o. Exodul 20:8-11.

Împreună, cele două porunci cu privire la Sabat identifică contextul Leviticului douăzeci și cinci și douăzeci și șase. Puse laolaltă, rând după rând, ele mărturisesc că „șase zile să lucrezi și să-ți faci toată lucrarea ta”, și că „șase ani să-ți semeni ogorul, și șase ani să-ți tai via și să strângi roadele

lor”. „Dar ziua a șaptea este Sabatul Domnului, Dumnezeului tău”, iar „anul al șaptelea va fi un sabat de odihnă pentru țară, un sabat pentru Domnul”.

Ambele cuvinte care sunt traduse ca «al șaptelea», în oricare dintre poruncile Sabatului, fie că este vorba despre Sabatul pentru oameni, fie despre Sabatul pentru țară, redau același cuvânt ebraic, care este tradus ca «de șapte ori» în capitolul douăzeci și șase din Levitic. Contextul capitolelor douăzeci și cinci și douăzeci și șase din Levitic se înscrie în cadrul regulii profetice conform căreia o zi reprezintă un an în profeția biblică. La fel de semnificativă este regula profetică a primei mențiuni.

Cel dintâi lucru menționat în aceste două capitole este principiul zi-pentru-an. William Miller a fost călăuzit de Gabriel și de alți îngeri să identifice „cele șapte vremi” din Levitic ca simbol al unei perioade de două mii cinci sute douăzeci de ani, iar aceasta este în deplin acord cu contextul capitolelor, anume principiul zi-pentru-an, enunțat în primele cinci versete ale capitolului douăzeci și cinci.

Când autorul Cronicilor a identificat motivul pentru care Babilonului i s-a îngăduit să ducă în robie regatul de sud al lui Iuda, el a spus că era pentru ca țara să se bucure de odihna ei sabatică. Singurul alt loc din Cuvântul lui Dumnezeu care atestă că țara se bucură de odihnă se află în capitolele douăzeci și cinci și douăzeci și șase din Levitic. Cei șaptezeci de ani în care Babilonul a domnit ca întâia împărăție a profeției biblice nu numai că prezintă anii simbolici în care fiara pământului avea să domnească drept a șasea împărăție a profeției biblice, ci acei șaptezeci de ani constituie o trimitere directă la „de șapte ori” din blestemul lui Moise.

Atunci când începem să studiem profețiile prezentate în primele șase capitole ale Cărții lui Daniel, este esențial să se știe că blestemul celor „șapte vremi”, precum și binecuvântarea celor „șapte vremi”, reprezintă un element al fiecăruia dintre acele capitole.

Este de asemenea important de reținut că ciclul de șapte cicluri de câte șapte ani este marcat de sunarea trâmbiței jubileului în ziua a zecea a lunii a șaptea, care este Ziua Ispășirii. Acest fapt leagă «șapte vremuri» de cele două mii trei sute de zile din Daniel, capitolul opt, versetul paisprezece. Este de asemenea important de reținut că un an profetic are trei sute șazeci de zile, iar dacă aduni câte trei sute șazeci de zile, în mod repetat, pentru «șapte vremuri», rezultă două mii cinci sute douăzeci de zile.

Când Daniel a înțeles din cărți numărul anilor pe care îi identificase Ieremia, el a început o rugăciune care abordează fiecare element al răspunsului de pocăință identificat drept necesar, în cazul în care poporul lui Dumnezeu se trezește vreodată la realitatea că se află în captivitate în țara vrăjmașului. La sfârșitul rugăciunii lui Daniel din Leviticul douăzeci și șase, i s-a arătat Gabriel pentru a-i da lui Daniel înțelegerea viziunii pe care o „auzise”, viziunea celor douăzeci și trei de sute de zile. Gabriel a început prin a-l informa pe Daniel că șaptezeci de săptămâni au fost „hotărâte” pentru poporul lui Daniel.

Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte, pentru a pune capăt fărădelegii, și pentru a pune capăt păcatelor, și pentru a face ispășire pentru

neleguire, și pentru a aduce o dreptate veșnică, și pentru a pecetlui vedenia și profeția, și pentru a unge pe Sfântul Sfinților. Daniel 9:24.

Cuvântul tradus în verset prin „hotărât” înseamnă „tăiat”; în consecință, șaptezeci de săptămâni urmau să fie tăiate din cele două mii trei sute de zile. Începând cu al treilea decret din 457 î.Hr., poporul lui Daniel urma să aibă șaptezeci de săptămâni profetice ca timp de probă. Șaptezeci de săptămâni profetice înseamnă patru sute nouăzeci de ani. După patru sute nouăzeci de ani de la al treilea decret, Israelul antic avea să-l ucidă cu pietre pe Ștefan, în anul 34, și avea să fie pe deplin divorțat de Dumnezeu.

Robia care a precedat cele trei decrete, care identifică punctul de plecare al perioadei de probă de patru sute nouăzeci de ani, a durat șaptezeci de ani. Acei șaptezeci de ani aveau menirea de a îngădui țării să se bucure de odihnele sabatice pe care Vechiul Israel nu le-a împlinit niciodată. Șaptezeci de ani de odihne sabatice pentru țară au rezultat din patru sute nouăzeci de ani (sau șaptezeci de săptămâni de ani) de răzvrătire împotriva jurământului lui Moise.

Patru sute nouăzeci de ani de răzvrătire împotriva legământului din Leviticul 25 au adus șaptezeci de ani de robie, pentru ca țara să se bucure de odihna ei. Cei șaptezeci de ani de robie au condus la emiterea a trei decrete, care au marcat o nouă perioadă de probă, de patru sute nouăzeci de ani, pentru Israelul antic. Așadar, vedem două perioade de probă, de câte patru sute nouăzeci de ani fiecare. Cele trei decrete tipifică cele trei solii îngerești, dintre care prima a sosit în 1798, la sfârșitul primei "mâinii de șapte vremi" împotriva regatului de nord. Al treilea înger a sosit la două mii trei sute de ani după al treilea decret, la 22 octombrie 1844, care este momentul în care a sosit, de asemenea, "sfârșitul cel din urmă al mâniei".

În cursul celor patruzeci și șase de ani între sfârșitul primei mâinii și sfârșitul ultimei mâinii, Isus a așezat temelia templului millerit, iar piatra de temelie a fost „cele șapte vremi”. Acea piatră avea să fie fie piatra de temelie (sau, altminteri, piatra de poticnire) pentru Adventism la început, fie piatra de vârf și piatra de coronament (sau, altminteri, piatra de mormânt) pentru Adventism la sfârșit. Cele trei decrete care reprezintă sosirea soliilor celor trei îngeri în istoria din 1798 până în 1844 reprezintă de asemenea primele trei capitole ale cărții lui Daniel.

În articolul următor vom începe examinarea primelor șase capitole.

„Când cărțile lui Daniel și Apocalipsa vor fi mai bine înțelese, credincioșii vor avea o experiență religioasă cu totul diferită. ... Un lucru va fi cu siguranță înțeles din studiul Apocalipsei: că legătura dintre Dumnezeu și poporul Său este strânsă și hotărâtă.” Credința pe care o trăiesc, 345.